

KATOLIKA SENTO

Periodico dell'Unione Esperantista Cattolica Italiana (UECI)

www.ueci.it

"Per la promozione della fratellanza e della comprensione tra i vari popoli di diverse lingue" (Paolo VI)

Periodico bimestrale - Reg. trib. di Vercelli 22.12.1997 n. 306 -
Sped. in abb.post. art. 2 comma 20/c L662/96 - filiale di Vercelli -
Direttore resp.: Mons. Gianni Ambrosio - Dir. e amm.: Vercelli, via Benadir, 62
stampato da **atena.net** - Grignone di Zocco (VI)

Anno 95 - n. 4
LUGLIO - AGOSTO 2016

30-a UECI-kongreso

Assisi – Sankta Maria de la Anĝeloj – 03/07 Junio 2016

La ĉijara kongreso okazis en Assisi ĉe la monaĥinejo de *Suore Francescane Missionarie di Maria*, tuj malantaŭ la Baziliko de Sankta Maria de la Anĝeloj. Temo de la kongreso estis: "Mi volas sendi vin ĉiujn en Paradizon", vortoj diritaj de S-kta Francisko al la popolo kiam li obtenis de la Papo la aprobon de la "Indulgenco de la Porziuncola".

Vendredon la 3an de Junio posttagmeze, estis la akcepto de la kongresanoj kaj ilia enloĝiĝo.

Sabaton la 4an, matene, post la oficiala malfermo, okazis la unua prelego fare de Norma Cescotti pri la "Indulgenco de *La Porziuncola*" kaj tuj poste ni pilgrimis al ermitejo de S-kta Damiano kie niaj pastroj celebris la Sanktan Meson.

Posttagmeze, ni atingis *Perugia* per trajno kaj vizitis la urbon akompanataj de cicero-nino, kiu bone montris la ĉefajn monumentojn kaj donis la historiajn klarigojn.

Dimanĉon matene okazis la Jara kunveno de UECI, kaj posttagmeze ni pilgrimis per aŭtobuso al Greccio. Tie, simpatia frato, estro de la Sanktejo, bone klarigis la tiamajn eventojn kaj montris la ejojn, kie tiam vivis kaj preĝis la fratoj. Poste ni veturis al la akvofalo de "*Le Marmore*". Pro la tempo kaj la malbona vetero ne eblis alproksimiĝi, sed ni miris ĝin el la strato.

Vespere, post la vespermanĝo, frato Pierluigi prelegis pri la "Historio de la Jubileoj"

London ni supreniris al Assisi por viziti la Bazilikon kaj la tombon de S-kta Francisko. Ankaŭ ĉi tie, juna ciceronino akompanis nin donante informojn pri la historio kaj la ĉefajn artaĵojn. Posttagmeze denove en Assisi, ni vizitis aliajn vidindaĵojn de la urbo: la Katedralon, la placon de la Komunumo kun la templo de "*S-ta Maria sopra Minerva*", la familian domon de S-ta Francisko, la Bazilikon de S-kta Klara.

Mardon matene, post la fermo de la kongreso kaj la S-kta Meso estis libera tempo. Samtempe kunsidis de la estraro de UECI.

Kiel kutime, ĉiu mateno komenciĝis per la Matenaj Laŭdoj, ĉiutage estis S-ta Meso kaj vesperaj preĝoj.

Kongresanoj ĉe la preĝejo de la kongresejo

L'indulgenza della Porziuncola

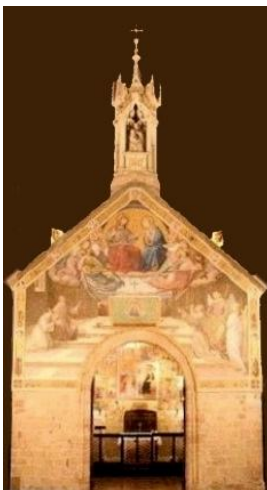
(Relazione di Norma Cescotti per il 30° congresso UECl)

Provvidenziale coincidenza quella del Giubileo della Misericordia con gli 800 anni del Perdon d'Assisi. Il tempo ha dato ragione a san Francesco che amava ripetere alla gente convenuta a Santa Maria degli Angeli: **“Voglio mandarvi tutti in paradiso”**.

Già nel 1300, ottantaquattro anni dopo l'annuncio del Perdon d'Assisi, papa Bonifacio VIII indicava il primo giubileo della storia. Oggi questa grazia del perdono pieno ha moltiplicato le porte sante: ne sono state aperte in tutto il mondo, e non solo nelle chiese ma anche nel mondo del disagio, e rimangono aperte per più tempo, anche un anno intero.

Che tutto sia partito dalla Porziuncola nella Piana di Assisi? Una domanda interessante che fa riflettere.

La Porziuncola era uno degli appezzamenti paludosi e malarici che i monaci benedettini hanno bonificato nella piana di Assisi, costruendovi ancora prima dell'anno mille una chiesina, detta La Porziuncola, dedicata a Santa Maria degli Angeli. Nei primi anni del 1200 Francesco d'Assisi gira per la piana a curare i lebbrosi, vede la chiesina, ne resta affascinato, la restaura e la chiede in affitto ai benedettini; qui accoglie i primi frati, da qui manda i frati per il mondo ad annunciare il Vangelo; in questa chiesa anche Chiara d'Assisi inizia la sua avventura spirituale. L'accorrere della gente affascinata dalla gioia del vangelo suggerisce a Francesco l'indulgenza del Perdon d'Assisi.

La indulgenco de la “Porziuncola”

(Prelego de Norma Cescotti dum la 30-a UECl-kongreso)

Plentaŭga koincido tiu pri la jubileo de la Mizerikordo kun la 800 jaroj de la Asiza Pardono. La tempo pravigis Sanktan Francisko-n kiu ŝatis ripeti al la kunvenintaj en Sankta Maria de la Anĝeloj: **“Mi volas sendi vin ĉiujn al Paradizo”**.

Jam en la jaro 1300, okdek kvar jaroj post la anonco de la Asiza Pardono, Papo Bonifacio la 8-a anoncis la unuan historian jubileon. Nuntempe tiu ĉi graco de la plena pardono multobligis la sanktajn pordojn: oni malfermis ilin en la tuta mondo, kaj ne nur en la preĝejoj sed ankaŭ en la mondo de la malkonforto, kaj ili restas malfermitaj pli da tempo, eĉ la tutan jaron.

Ĉu ĉio startis el la *Porziuncola* en la Ebonaĵo de Asizo? Interesa demando, pripensenda.

La Porziuncola estis unu el marĉaj kaj malaraj terpecoj, kiun la benediktanoj senmarĉigis en la ebonaĵo de Asizo, tie konstruante, jam antaŭ la jaro mil, preĝejeton nomatan Porziuncola, dediĉitan al la Sankta Maria de la Anĝeloj. Dum la unuaj jaroj de la 13 a jc. Francisko el Asizo trairadis la ebonaĵon por flegi la leprulojn, li vidas la preĝejeton kaj estas ravita de ĝi, li restaŭras ĝin kaj ĝin luprenas de la benediktanoj; ĉi tie li akceptas la unuajn monaĥojn, de tie li sendas ilin tra la mondo por anonci la Evangelion; en ĉi tiu preĝejo ankaŭ Klara el Asizo komencas sian spiritan aventuron. La alkuro de la amaso ravita de la ĝojo de la Evangelio sugestas al Francisko la indulgencon de la Asiza Pardono.

Nelle Fonti Francescane non si parla di questa indulgenza. L'unico accenno, abbastanza allusivo, è il seguente: *“Un santo frate, prima della sua conversione, aveva avuto, a proposito di Santa Maria degli Angeli, una visione degna di essere riferita. Stava osservando innumerevoli uomini che, con gli occhi dolorosamente spenti e la faccia rivolta al cielo, erano inginocchiati attorno alla detta chiesa. Tutti, con voce di pianto e le mani protese in alto, gridavano a Dio, chiedendo luce e misericordia. Ed ecco, scese dal cielo uno splendore che, irradiandosi su tutti, donò a ciascuno la luce e la salvezza desiderata”* (Tommaso da Celano, Vita Seconda di S. Francesco, FF 606).

Altre fonti narrano la visione che Francesco ha avuto mentre era in preghiera in una notte del 1216 a S. Maria degli Angeli: in una luce vivissima contempla sopra l'altare il Cristo e la sua Madre Santissima, circondati da una moltitudine di Angeli. Gli vien chiesto che cosa desiderasse per la salvezza delle anime. Francesco risponde con prontezza: *“Ti chiedo che tutti coloro che, pentiti e confessati, verranno a visitare questa chiesa, ottengano ampio e generoso perdono, con una completa remissione di tutte le colpe”*. Il Signore gli risponde: *“Quello che tu chiedi, o frate Francesco, è grande, ma di maggiori cose sei degno e di maggiori ne avrai. Accolgo quindi la tua preghiera, ma a patto che tu domandi al mio vicario in terra, da parte mia, questa indulgenza”*.

La notizia della inusuale concessione fatta a san Francesco è stata divulgata con prudente cautela in quanto si manifestarono da subito accese opposizioni e invidiose gelosie. Pur tenuta quasi come un segreto tra devoti, nel giro di 60 anni questa indulgenza si diffuse rapidamente, attirando alla Porziuncola folle sempre più numerose. La Curia romana non fece niente per arginare o sospendere questo accorrere della gente anche perché era convinta che un santo come Francesco non avreb-

En la Franciskanaj Fontoj oni ne parolas pri ĉi tiu indulgenco. La ununura mencio sufiĉe aluda estas la jena: *“Tu sankta monaĥo, antaŭ sia konvertiĝo, havis, koncerne la sanktan Marian de la Anĝeloj raportindan vizon. Li estis rimarkanta sennombrajn homojn kiuj, kun la okuloj dolorplene estingitaj kaj kun la vizaĝo adresita al la ĉielo, estas genufleksintaj ĉirkaŭ la dirita preĝejo. Ĉiuj, per ploranta voĉo kaj kun la suprenetenditaj manoj, kriis al Dio, petante lumon kaj mizerikordon. Kaj jen, malsupreniris de la ĉielo brilo kiu, surradiante ĉiujn, donis al ĉiu la lumon kaj la deziritan savon”* (Tommaso da Celano, Dua vivo de Sankta Francisko, FF 606)

Aliaj fontoj rakontas pri la vizio, kiun havis Francisko, kiam li estis preĝanta, dumnokte, en la jaro 1216, en Sankta Maria de la Anĝeloj: en intensa lumo li kontemplas sur la altaro la bildon de Kristo kaj de lia Sanktega Patrino ĉirkaŭataj de multego da Anĝeloj. Oni demandis al li, kion li dezirus por la savo de la animoj. Francisko tuj respondas: *“Mi petas de vi, ke ĉiuj, kiuj pentitaj kaj konfesitaj alvenos por viziti ĉi tiun preĝejon, atingu larĝan kaj malavaran pardonon kun plena nuligo de ĉiuj kulpoj”* La Sinjoro respondis al li: *“Tio, kion vi petas, ho frato Francisko, estas granda, sed vi estas inda je pli ol tio kaj pli multon vi havos. Mi, tial akceptas vian peton, sed kondiĉe ke vi demandu, miaflanke, al mia vikario surtere, ĉi tiun indulgencon”*.

La notico pri la nekutima koncedo farita al sankta Francisko estis diskonigita kun timoplena singardemo, pro tio, ke tuj manifestiĝis kontrastadoj kaj envidemaj ĵaluzoj. Kvankam oni konsideris tion kvazaŭ ĝi estus sekreto inter piuloj, en la daŭro de 60 jaroj, ĝi rapide diskonigis altirante al la Porziuncola amasojn ĉiam pli multenombrajn. La roma Kurio faris nenion por bridi aŭ haltigi tiun homan alfluon, ankaŭ ĉar ĝi estis konvinkita, ke sanktulo kiel Francisko neniam farintus aŭ pre-

be mai fatto o predicato qualcosa in pubblico senza avere un sicuro e stabile fondamento. Lungo i secoli la Chiesa ha esteso il Perdon d'Assisi a tutte le chiese francescane, poi a tutte le cattedrali, poi a tutte le chiese parrocchiali, e, lì alla Porziuncola, tutti i giorni dell'anno. Dopo 800 anni la grazia iniziata nella chiesetta di S. Maria degli Angeli ha raggiunto tutte le diocesi del mondo nel Giubileo della Misericordia.

Ma gli inizi non sono stati facili. Erano tanti i contrari a questa "grazia a buon mercato", come direbbe D. Bonhoffer. Dieci anni dopo il primo Anno Santo, il 10 agosto 1310, Teobaldo, in qualità di vescovo di Assisi, scrive un documento, oggi denominato "Diploma di Teobaldo", con l'intento di riassumere le testimonianze pervenute a favore della autenticità dell'indulgenza del Perdon d'Assisi.

*(omissis)**

Il signori cardinali manifestarono il timore che questa indulgenza ottenibile senza denaro avrebbe annullato quella della Terra Santa, offerta soprattutto ai crociati, e quella delle basiliche di san Pietro e di san Paolo a Roma. È evidente che si tratta di un errore storico. Il documento è stato scritto dieci anni dopo il primo giubileo del 1300, mentre l'indulgenza del Perdon d'Assisi fu concessa già nel 1216: come poteva "distruggere" quella delle basiliche di Roma? Lo poteva in quanto erano state raccolte delle testimonianze che il primo vero giubileo era stato celebrato nel 1200.

Questa felice intuizione di san Francesco, sgorgata da una piccola chiesa che viene conservata come un gioiello all'interno della grande basilica di Santa Maria degli Angeli, ha conquistato il mondo intero e intende trasformare il cuore dell'uomo in vista di un nuovo umanesimo. La chiesa italiana si è già impegnata nel novembre 2015 a camminare per un decennio intero con questo slogan:

IN CRISTO, UN NUOVO UMANESIMO!

dikintus ion publike, ne havante certan kaj firman fundamenton. Laŭ la jarcentoj la Eklezio plivastigis la Asizan Pardonon al ĉiuj franciskanaj preĝejoj, poste al ĉiuj katedraloj, sekve al ĉiuj paroĥaj preĝejoj, kaj tie, ĉe la Porziuncola, ĉiujn tagojn dumjare. Post 800 jaroj, la graco, kiu ekis en la preĝejeto de Sankta Maria de la Anĝeloj, atingis ĉiujn diocezojn de la mondo dum la Jubileo de la Mizerikordo.

Sed la komencoj ne estis facilaj. Multaj estis la malhelpantoj kontraŭ ĉi tiu "etkosta graco", kiel dirus D. Bonhoffer. Post dek jaroj ekde la unua Sankta Jaro, la dekan de Aŭgusto de la jaro 1310, Teobaldo, kiel episkopo de Asizo, skribas dokumenton, hodiaŭ nomatan "Diplomo de Teobaldo", kun la intenco resumi la alvenintajn atestojn favore de la aŭtentikeco de la indulgenco de la Asiza Pardon.

*(omissis)**

La sinjoroj kardinaloj manifestis la timon, ke ĉi tiu indulgenco, akirebla senmone, nuliĝintus tiun de la Sankta Lando, oferitan precipe al la krucmilitistoj, kaj tiun de la bazilikoj de Sankta Petro kaj de Sankta Paŭlo en Romo. Estas evidente, ke temas pri historia eraro. La dokumento estis verkita dek jarojn post la unua jubileo de la jaro 1300, dum la indulgenco de la Asiza Pardon estis jam disdonita en la jaro 1216. Kiel, ĝi povis "destrui" tiun de la bazilikoj de Romo? Tio eblis ĉar oni kolektis atestojn pri kiuj, la unua vera jubileo estis celebrata en la jaro 1200.

Ĉi tiu feliĉa intuicio de Sankta Francisko, fontanta el eta preĝejo, kiu estas gardata kiel juvelo interne de la granda baziliko de Sankta Maria de la Anĝeloj, konkeris la tutan mondon, kaj ĝi intencas transformi la homan koron antaŭvide al nova humanismo. La itala Eklezio jam engaĝiĝis, en novembro de la jaro 2015, por marŝadi dum la tuta jardeko kun ĉi tiu slogano:

EN KRISTO NOVA HUMANISMO!

MALFERMITAJ AL LA TUTA MONDO

Rubriko zorge de frato Pierluigi Svaldi

AMATI NELLA MISERIA

Tutta la nostra vita evita in blocco la miseria in qualsiasi forma essa si presenti. Eppure Dio si manifestò facendosi uomo debole e sottoposto alle leggi della natura. Ogni giorno abbiamo la sensazione che il mondo ci crolli addosso, per cui lottiamo dalla mattina alla sera contro ogni avversità. Eppure Gesù di Nazaret ci parla di un Dio provvidente che ci accompagna in ogni situazione, facile o difficile. Quando la nostra vita è in serie difficoltà veniamo travolti dal senso di colpa e ci disperiamo. Eppure diciamo di credere in Gesù che nella sua piena innocenza morì sulla croce come un malfattore.

Guardando un uomo affranto dal dolore e oppresso dalla colpa proviamo compassione e diciamo spesso: “È un povero Cristo”. Ecco che cosa mi fa pensare molto ogni giorno:

«Dio si svuota della sua divinità, prende la forma di uno schiavo, si sottomette alla necessità, si abbassa. Il suo amore mantiene nell'esistenza – in una esistenza autonoma e libera – degli esseri diversi da lui, diversi dal bene, degli esseri mediocri. Per amore li abbandona all'infelicità e al peccato: senza tale abbandono essi non esisterebbero. La sua presenza li priverebbe dell'essere come una fiamma brucia una farfalla» (S. Weil, L'amore di Dio, pag. 103).

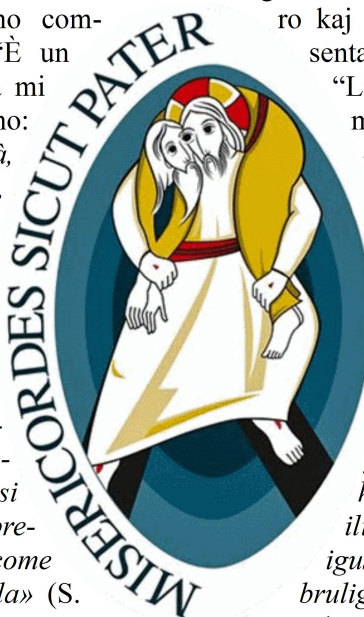
AMATAJ EN LA MIZERO

Tuta nia vivo unubloke evitas la mizeron ĉiel ĝi prezentigas. Tamen Dio manifestiĝis fariĝante homo malforta kaj submetita al la naturaj leĝoj. Ĉiutage ni havas la antaŭsenton, ke la mondo falos sur nin, pro tio ni baraktas de mateno ĝis vespero kontraŭ ĉiuj kontraŭaĵoj. Tamen Jesuo el Nazaret parolas al ni pri Dio providenca, kiu akompanas nin en ĉia ajn situacio, facila aŭ malfacila. Kiam nia vivo troviĝas en gravaj malfacilaĵoj, ni estas fortrenataj de la kulposento kaj malesperas. Tamen ni diras, ke ni kredas al Jesuo, kiu en sia plenplena senkulpeco, mortis sur la kruco kiel krimulo.

Rigardante homon frakasitan de la doloro kaj subpremitan de la kulpo, ni sentas kompaton kaj ofte diras:

“Li estas povra Kristo”. Jen kio multe pensigas min ĉiutage:

«Dio malpleniĝas je sia dieco, alprenas la kondiĉon de sklavo, submetas sin al la neceso, malaltigas sin. Lia amo plutenas vivantaj – en aŭtonoma kaj libera vivo – estaĵojn malsamajn ol li, malsamajn ol bono, mezvalorajn estaĵojn. Pro amo li forlasas ilin al la malfeliĉo kaj al la peko: sen tia forlaso ili ne ekzistus. Lia ĉeesto senigus ilin je ilia estaĵo, kiel flamo bruligas papilion» (S. Weil, La amo de Dio, paĝo 103).

Tocca a Dio infondere il suo amore nelle creature in modo che siano in grado di rispondere con amore al suo amore. Sentendosi responsabile di tutto, Dio si fa prossimo a tutti i peccatori, si affianca a quelli che sono incappati nei briganti lungo la strada, è disposto a ricevere insulti da quelli che lo vorrebbero radiare dalla faccia della terra, offre il perdono a quanti si sono accorti di essersi allontanati anche troppo dal suo amore.

Dio bussa alla nostra porta. Davanti al nostro rifiuto ritorna a bussare come un mendicante inopportuno. Abituato agli insulti non si arrende, si fa piccolo, povero, misero, mendicante, accostandosi in punta di piedi, lasciandoci la piena libertà di mandarlo via. La sua presenza è così delicata e leggera da permettere qualsiasi risposta. Egli chiede soltanto di riconoscerlo nella sua miseria. Quando Dio è ridotto a questo punto possiamo facilmente perdere perfino la sensazione che egli esista davvero. Ma quando ci accorgiamo che egli è proprio lì, in mezzo alla nostra miseria, pronto ad abbracciarci, allora avremo la possibilità di scoprire il suo vero volto, quello di un Padre che permette tutto ai suoi figli, tranne che non si risponda al suo amore. Egli è *«Amor ch'a nullo amato amar perdona»*, come scrive Dante Alighieri nella sua Divina Commedia (Inferno, V, 103).

Non è facile riconoscere Dio nella miseria. È più facile riconoscerlo vicino a noi quando tutto ci va bene, quando siamo forti e ricchi, quando la salute ci assiste, quando tutto concorre al nostro bene. Ma il vero volto di Dio lo troviamo in Gesù che sulla croce si affida totalmente al Padre, mentre tutti lo stanno insultando e deridendo. Nel pieno della nostra miseria possiamo invocare e attendere quel cuore misericordioso, oggetto quotidiano della nostra ricerca. Tutto il resto sarà solo grazia.

Estas tasko de Dio inspiri sian amon en la kreitaĵojn tiel, ke ili klopodas respondi per amo al lia amo. Sentante sin respondeca pri ĉio, Dio fariĝas proksimulo al ĉiuj pekuoj, li alflankiĝas al tiuj, kiuj survoje trafis en la rabistoj, li estas inklina ricevi insultojn de tiuj, kiuj volus forstreki lin el la tera surfaco, li donacas la pardonon al tiuj, kiuj ek-konsciis, ke ili deturniĝis eĉ tro de lia amo.

Dio frapas ĉe nia pordo. Antaŭ nia rifuzo li denove frapas kiel maloportuna almozulo. Kutimiĝinte al la insultoj, li ne kapitulacas, li fariĝas malgranda, malriĉa, mizera, almozpeto, kaj alproksimiĝas piedpinte, lasante al ni la plenplenan liberecon forsendi lin. Lia ĉeesto estas tiel delikata kaj malpeza ke li permesas iun ajn respondon. Li nur petas, ke ni rekonu lin en lia mizero. Kiam Dio estas reduktita tiamaniere, ni facile povas perdi eĉ la senton, ke li vere ekzistas. Sed, kiam ni ekrimarkas, ke li estas ĝuste tie, en la mezo de nia mizero, ke li estas preta brakumi nin, tiam ni kapablos malkovri lian veran vizaĝon, tiun de Patro, kiu permesas al siaj filoj ĉion, krom ke ili ne respondu al lia amo. Li estas *«Amo, trudanta la amaton ami»*, kiel skribas Dante Alighieri en sia Dia Komedio (Infero, V, 103).

Estas malfacile rekoni Dion en la mizero. Estas pli facile rekoni lin apud ni, kiam ĉio bone iras por ni, kiam ni estas fortaj kaj riĉaj, kiam la sano helpas nin, kiam ĉio kontribuas al nia bono. Sed la veran vizaĝon de Dio ni trovas en Jesuo, kiu sur la kruco sin konfidas tute al la Patro, dum ĉiuj homoj lin insultas kaj mokas. En la pleneco de nia mizero ni povas preĝe alvoki kaj atendi tiun mizerikordan koron, ĉiutagan celon de nia elserĉo. Ĉio cetera estos nur graco.

Dirite inter ni...

048

ĈE LA AŬTOBUS-HALTEJO

- Bonan matenon. Hiacinta!
- Bonan matenon, ĉu vi jam estas ĉi tie?
- Jes, ĉu oni vidas, ke mi estas ankoraŭ dormema?
- Ĉu vi leviĝis frue?
- Kiel kutime, sed mi tuj trafis la metropolitenon kaj, kiam mi alvenis en stacio "Loreto", estis jam preta la alia trajno.
- Vi estas bonŝanculo!
- Tiaj koincidoj okazas malofte.
- Pri tio mi tute konsentas.
- Kaj nun: ni devas atendi la aŭtobuson.
- Kaj certe ni ne estos bonŝancaj.
- Tio ne povas okazi tri fojojn en unu tago.
- Kial tri fojojn? Du fojojn!
- Ne! tri fojojn: ĉar tio okazis unu fojon kun la dua linio de la metropoliteno kaj duan fojon kun la linio unu.
- Laŭ tia interpreto, vi pravas.
- Kaj la kolegoj?
- Bah, ĝis nun mi vidis neniun.
- Aŭ ili endormiĝis, aŭ ili jam foriris.
- Mi certas, ke post du minutoj iu estos ĉi tie.
- Sufiĉas atendi la alvenon de la posta trajno.
- Ne mankas multe.
- Jen, tie komenciĝas la homosvarmo ĉe la alirejo al la ruliĝanta ŝtuparo.
- Vidu, estas vera ĥaoso.
- Jam antaŭ la disdonado de la gazetoj okazis tio, nun plimalboniĝis la situacio.

ALLA FERMATA DELL'AUTOBUS

- Buon mattino, Giacinta!
- Buon mattino, sei già qui?
- Sì, si vede che sono ancora assonnato?
- Ti sei alzato presto?
- Come al solito, ma ho preso subito la metropolitana e, quando sono arrivato nella stazione "Loreto", era già pronto l'altro treno.
- Sei fortunato!
- Queste coincidenze accadono raramente.
- Su ciò sono pienamente d'accordo.
- Ed ora: dobbiamo aspettare l'autobus.
- E certamente non saremo fortunati.
- Non può succedere tre volte in un giorno.
- Perché tre volte? Due volte!
- No! Tre volte: 'perché è accaduto una volta con la linea 2 della metropolitana e una seconda volta con la linea 1.
- Secondo questa interpretazione, hai ragione.
- E i colleghi?
- Mah, fino ad ora non ho visto nessuno.
- O si sono addormentati o sono già andati.
- Son sicuro che tra due minuti qualcuno sarà qui.
- È sufficiente aspettare l'arrivo del prossimo treno
- Non manca molto.
- Ecco, là inizia l'affollamento all'uscita della scala mobile.
- Guarda: è un vero caos.
- Già prima della distribuzione dei giornali succedeva questo, ora la situazione è peggiorata.

- Ha, jes, nun okazas la disdonado de la ĵurnaloj!
- Kaj ĉiuj estas kontentaj ricevi ilin.
- Jes, tiuj estas senpagaj!
- Kiamaniere oni povas doni ilin senpage?
- Verŝajne utiligante la propagandenspezojn.
- Kiel por la televido.
- Jes, ankaŭ por kelkaj televidoj oni pagas kaj por kelkaj aliaj oni ne pagas.
- Sed estas diferenco.
- Ĉu?
- Certe, se vi volas, vi ne aĉetas la ĵurnalon kaj vi prenas nur tiun senpagan.
- Sed por la televido vi devas ĉiuokaze pagi.
- Kial oni ne povas sekvi nur la televidojn senkostajn?
- Estus bele, sed ŝajnas, ke nun oni malplibonigas la situacion.
- Tio estas?
- Oni pagigos por vidi rekte tiujn programojn.
- Ekzemple?
- La aŭtomobilajn vetkurojn.
- Kaj la futbalmatĉojn?
- Ankaŭ tiujn, ankaŭ tiujn.
- Tio estas bona afero.
- Ĉar la fumariacoj ne interesas vin.
- Por mi, se oni dissendus nur filmojn en la televido, estus la plej bona afero.
- Revemulo
- Jen, alvenas nia kolego.
- Kaj ankaŭ nia koleginino.
- Kaj ankaŭ la aŭtobuso.
- Kia bonŝanco!
- Ah, si, ora c'è la distribuzione dei giornali!
- E tutti sono contenti di riceverli.
- Sì, sono gratis.
- Come si possono dare gratis?
- Probabilmente utilizzando le entrate della pubblicità.
- Come per la televisione.
- Sì, anche per alcune televisioni si paga e per altre non si paga.
- Ma c'è una differenza.
- Davvero?
- Certamente, se vuoi, non comperi il giornale e prendi solamente quello gratis.
- Ma per la televisione devi in ogni caso pagare.
- Perché non si possono seguire solamente le televisioni senza canone?
- Sarebbe bello, ma sembra che ora peggioreranno la situazione.
- Cioè.
- Ci faranno pagare per vedere direttamente alcuni programmi.
- Ad esempio?
- Le corse automobilistiche.
- E le partite di calcio?
- Anche quelle, anche quelle.
- È una cosa buona.
- Perché le partite di calcio non ti interessano.
- Per me, se si trasmettessero solamente film in televisione, sarebbe la cosa migliore.
- Sognatore:
- Ecco, arriva il nostro collega.
- E anche la nostra collega.
- Ed anche l'autobus.
- Che fortuna!

LIBROJ

- Donu al mi tiun libron.
- Kion por fari?
- Kompreneble, por remeti ĝin en la bretaron.
- Kial?
- Ĉar mi volas reordigi la bibliotekon.
- De kiam ni translokiĝis oni komprenas nenion.
- Ĝuste pro tio: ĝis nun ni ne elpakigis ĉiujn librojn.
- Kompreneble, la skatoloj estis tro multaj.
- Kaj krome, miaj libroj miksiĝis kun la viaj kaj kun tiuj de panjo.
- Nu, oni devas iri laŭgrade.
- Jes ja: paŝon post paŝo.
- Kaj kion vi intencas fari?
- Nu, unue mi volas iom post iom enbretarigi la librojn por havi ilin sub la okuloj.
- Kaj vi metu ilin laŭ la metodo, ekzemple, laŭ temoj.
- Jes pri tio mi pensis: lasu min labori.
- Kiam ĉio estos en la bretaro, kaj la pavimo de la ĉambro estos libera, tiam mi decidus, kiujn librojn lasi en la biblioteko, kaj kiujn meti aliloken, ekzemple en la kelon.
- Tiel vi havos alian spacon sur la bretoj.
- Kompreneble! Kaj mi prenos la skatolojn, kiuj estas en la garaĝo por de tiuj eltiri aliajn librojn.
- Kaj por decidi, kiujn konservi en la biblioteko kaj kiujn meti aliloken.
- Perfekte!
- Kaj tiel vi pludaŭrigos.
- Precize.
- Kaj poste?

LIBRI

- Dammi quel libro.
- Per fare che cosa?
- Naturalmente, per rimetterlo negli scaffali.
- Perché.
- Perché voglio rimettere in ordine la biblioteca.
- Da quando abbiamo traslocato non si capisce nulla.
- Proprio per questo finora non abbiamo tirato fuori dai pacchi tutti i libri.
- Naturalmente, le scatole erano troppe.
- E inoltre, i miei libri si sono mescolati con i tuoi e con quelli della mamma.
- Bene: si deve andare per gradi.
- Sì. certo, un passo dopo l'altro.
- E che cosa hai intenzione di fare?
- Ebbene, come prima cosa voglio un po' alla volta mettere i libri negli scaffali per averli, sotto gli occhi.
- E mettili con metodo, ad esempio, per argomenti.
- Sì, ho pensato a questo: lasciami lavorare.
- Quando tutto sarà sugli scaffali ed il pavimento della stanza sarà libero, allora deciderò quali libri lasciare in biblioteca e quali mettere in un altro luogo, ad esempio in cantina.
- Così avrai altro spazio sugli scaffali.
- Naturalmente, e prenderò le scatole che sono nel garage per tirarne fuori altri libri.
- E per decidere quali conservare nella biblioteca e quali mettere altrove.
- Esatto!
- E così continuerai.
- Precisamente.
- E dopo?

- Poste, kion?
- Kion vi faros poste por retrovi la librojn?
- Ha, jen la belo.
- Tio estas?
- Mi metos ĉiujn titolojn de la verkoj en la komputilon kun la indiko de la loko, kie ili troviĝas.
- Bela ideo!
- Kaj, se vi helpos, mi listigos ankaŭ la librojn de panjo kaj la viajn.
- Ĉu vi intencas laborigi min?
- Kompreneble.
- Ne estas tro bona ideo, tamen...
- Jes, jes, vi vidos, ke ni ĉiuj estos kontentaj. se ĉio estos ordigita.
- Tion mi kredas, sed la laboro estos tre longa.
- Ne gravas, mi havos tempon, kiam mi emeritiĝos.
- Sed vi havas ankaŭ aliajn planojn.
- Iom post iom mi ĉion faros.
- Mi esperas.
- Sed, dume, komencu doni al mi ankaŭ la librojn, kiuj estas sur la skribotablo.
- Tio estas bona ideo: tiel la skribotablo estos finfine libera.
- Jes, kaj sur ĝi mi povos labori.
- Sed ankaŭ mi devas labori tie.
- Ni dividos nian tempon: vi laboros, kiam mi ne ĉeestos, poste vi iros labori aliloken.
- Sed la libroj estas ĉi tie.
- Vi povos preni la libron pri kiu vi interesiĝas kaj kunporti ĝin.
- Kaj poste remeti ĝin en la ĝustan lokon.
- Jen la malfacilaĵo!
- Dopo che cosa?
- Cosa farai dopo per ritrovare i libri?
- Ah, ecco il bello.
- Cioè?
- Metterò tutti i titoli delle opere nel computer con l'indicazione del luogo dove si trovano.
- Bella idea!
- E, se mi aiuterai, metterò in lista anche i libri, della mamma ed i tuoi.
- Hai intenzione di farmi lavorare?
- Naturalmente.
- Non un'idea troppo buona, tuttavia...
- Sì, sì, vedrai che tutti saremo contenti se tutto sarà in ordine.
- Lo credo, ma il lavoro sarà molto lungo.
- Non ha importanza, avrò tempo quando andrò in pensione.
- Ma hai anche altri progetti.
- Un po' alla volta farò tutto.
- Lo spero.
- Ma, intanto, comincia a darmi anche i libri che sono sulla scrivania.
- È una buona idea: così la scrivania sarà finalmente libera.
- Sì, e su di essa potrò lavorare.
- Ma anch'io devo lavorare lì.
- Divideremo i tempi: tu lavorerai quando io non ci sarò, poi andrai a lavorare in un altro posto.
- Ma i libri sono qui.
- Potrai prendere il libro del quale ti interessi e portarlo con te.
- E poi rimetterlo al posto giusto.
- Ecco il difficile!

Nia eta Parnaso

Rubrica dedicata alla Poesia

Rubriko dediĉita al Poezio

VENTO CALDO

*Vento caldo africano
sulla riarsa terra di Sicilia
tra i mandorli spogli
d'agosto.*

*Da lontani ricordi
l'eco mi giunge
dell'antico carrettiere
il canto,
melanconico lamento
d'araba origine,
struggente,
nell'aria greve.*

*Sulla strada sterrata
polverosa
stridevano le ruote
dondolando
nell'afa meridiana,
e l'eco di quel canto grave
varcava i burroni,
entrava negli anfratti
e nei meandri viscerali
dei ricordi.*

VARMA VENTO

*Varma afrika vento
sur bruligita ter' de Sicilio
tra senfoliaj migdalarboj
Aŭguste.*

*El foraj rememoroj
atingas min reeĥo
de la antikva ĉaristo
la kanto,
melankolia lamento
arabdevena,
korprema,
en la peza aero.*

*Sur strato senpavima
polvoplena
knaris la radoj
balanciĝante
en la tagmeza varmo
kaj la eĥo de tiu prema kanto
trairis la abismojn
eniris la anfraktojn
kaj la intimajn meandrojn
de la rememoroj.*

Anna Amorelli Gennaro

(esperantigis Norma Cescotti)

Verbale dell'Assemblea UECI 2016

L'assemblea annuale dei soci dell'Unione Esperantista Cattolica Italiana si è tenuta domenica 5 giugno 2016 ad Assisi presso il Convento delle Suore Francescane Missionarie di Maria in occasione del 30° congresso UECI.

Ordine del Giorno:

1. Elezione degli organi operativi dell'assemblea (segretario e scrutatori).
2. Lettura e approvazione verbale dell'assemblea precedente.
3. Relazioni morale e finanziaria 2015.
4. Votazione per l'approvazione delle relazioni morale e finanziaria.
5. Programma di attività 2017.
6. Bilancio preventivo 2017.
7. Varie ed eventuali.

— oOo —

1. Il presidente, Giovanni Daminelli, apre la seduta alle ore 9:15 dando il benvenuto ai presenti e propone come segretario verbalizzante il socio Francesco Ottino unitamente agli scrutatori. L'assemblea approva. Il segretario raccoglie le deleghe dei soci impossibilitati ad essere presenti.

Soci presenti 16 + 14 per delega.

2. Si passa alla lettura del verbale dell'assemblea dello scorso anno come riportato nel n°4/2015 di Katolika Sento. Viene approvato all'unanimità.
3. Si passa alla lettura delle relazioni morale e finanziaria come riportate dal n° 2/2016 di Katolika Sento,

In particolare, per la relazione morale è stata sottolineata la preoccupante e continua diminuzione del numero degli associati, (da 103 del 2014 a 93) e anche degli abbonati a K.S. (116; nel 2014 erano 131). Per il bonfarado, si è citato il lascito testamentario di 10000 euro per gli orfani di Goma da parte di Lucia Miano. Si sono ricordate anche le partecipazioni dei nostri soci ai congressi dell'UECI (Sestri Levante), dell'IKUE (Strasburgo) e l'attività dei gruppi locali (Milano, Treviso e Vercelli) e del CER-Es di Rimini nonché il regolare aggiornamento del nostro sito e delle nostre pagine di Ipernity

Per quanto riguarda la relazione finanziaria, si sottolinea come l'importante saldo attivo (904 €) sia dovuto al forzoso cambiamento della sede del congresso da La Spezia a quella meno costosa si Sestri Levante. (Questo sarà compensato dal previsto deficit del congresso di quest'anno, volutamente a prezzi ridotti).

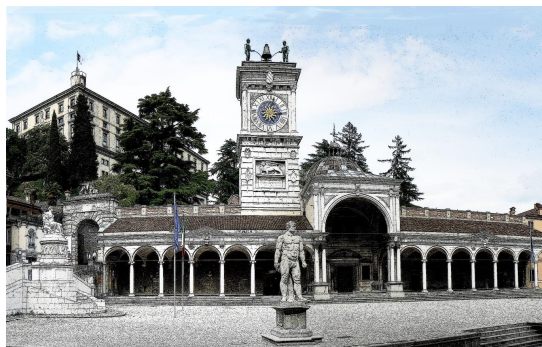
In totale la situazione patrimoniale al 31/12/2015 risultava di € 19345,38

4. Dopo un dibattito su alcune voci delle due relazioni, queste vengono approvate all'unanimità.
5. Nella enunciazione di attività riguardanti l'anno 2017, il presidente presenta l'ipotesi di incontri ecumenici, essendo pervenuta una proposta di associare il congresso UECI con i *Bibliaj Tagoj*. Ambedue i convegni sono poco numerosi e la loro fusione porterebbe

non solo un incremento numerico, ma potrebbe costituire un ulteriore passo verso più ampie relazioni ecumeniche (i *Bibliaj Tagoj* prevedono la partecipazione di membri appartenenti a diverse confessioni cristiane). Da parte dell'assemblea vengono avanzate alcune difficoltà, quali la necessità di usare solo la lingua esperanto, che potrebbe dissuadere parecchi italiani dal parteciparvi; inoltre i due convegni hanno scopi e impostazioni diverse per cui la loro programmazione andrebbe particolarmente curata, ci sono poi problemi logistici perché chi viene dall'estero vorrebbe raggiungere facilmente la meta in tempi ragionevoli e con i mezzi pubblici; vanno poi valutati gli aspetti economici. Per questo si decide di lasciare la cosa come un'ipotesi per tempi futuri.

Per quanto riguarda la sede del prossimo congresso, emergono due ipotesi: Roma e Udine. Roma potrebbe avere un forte richiamo anche per gli associati del centro-sud, che però sono pochi, Udine è proposta da Giacomino Martinez che si dimostra disposto a collaborare fattivamente anche con l'aiuto di don Nello Marcuzzi. Dopo una ponderata valutazione dei pro e dei contro viene accettata questa seconda proposta (i pro sono, la presenza sul luogo di qualcuno che se ne possa occupare; la gran parte dei nostri iscritti risiede nel nord-est; sono i luoghi della prima guerra mondiale di cui ricorre il centenario; opportunità turistiche etc. – per contro c'è la sua ubicazione periferica che potrà com-

portare per qualcuno problemi di viaggio, anche se Udine si trova sulla linea ferroviaria per Vienna.

UDINE: Loggia di San Giovanni e Castello

Per quanto riguarda il periodo, c'è una richiesta di spostarlo più avanti, dopo la fine delle scuole; si valuterà anche in funzione della disponibilità di alloggio a prezzi contenuti in tale periodo.

6. Per quanto riguarda il bilancio preventivo, non si prevedono incrementi o riduzioni di spesa per cui l'assemblea decide di lasciare invariate le quote.
7. Da parte dei romani presenti, si chiede se c'è la possibilità di costituire un gruppo UECI romano, anche se non supera le 10 unità. Il presidente si dimostra favorevole e fa presente che il numero 10 è fissato solo perché il gruppo possa godere del previsto piccolo contributo da parte di UECI.

In conclusione il presidente invita i soci ad una più fattiva collaborazione nella stesura del nostro bollettino, *Katolika Sento*, inviando notizie, articoli e anche *spritaĵojn* per le pagine "Amuze".

Non essendoci altro da decidere la seduta è tolta alle ore 11:30.

Il Presidente
Giovanni Daminelli

Il Segretario
Francesco Ottino

20° anniversario della morte di mons. Longoni

La sera del 21 maggio 1996, si concludeva la vita terrena di monsignor Lorenzo Longoni, assistente spirituale dell'UECI. A Milano è ancora vivo il suo ricordo per le molte attività in cui era coinvolto. In occasione del 20° anniversario della morte, ci siamo ritrovati nella Chiesa di Sant'Antonio (la sua chiesa) il 24 maggio alle 18:30 per una S. Messa di suffragio. È stata una buona occasione per riprendere contatti con rappresentanti di altri gruppi che andarono persi dopo la chiusura della sede di Piazza del Duomo. Tra questi anche qualcuno che aveva seguito un corso di esperanto e che si è dimostrato interessato a riprendere contatto con noi.

Nel clima della Pentecoste, a fine Messa, è stata letta questa preghiera allo Spirito Santo scritta da lui:

(dalla rivista GATaL n.59 - maggio 2010)

**Vieni, Spirito Santo
e riempi di speranza
il cuore del Mondo.**

**Rinnova il nostro cuore
e rendilo capace di un amore senza confini.**

**Vieni, Spirito di amore
e illumina le strade
della pace e della riconciliazione tra i popoli.**

**Vieni per tutti i Poveri del mondo
per tutti quelli che piangono
per quelli che hanno fame e sete di Giustizia.**

**Rinvigorisci la nostra fede missionaria
e rendici testimoni di speranza.**

**Spirito di Dio, vieni
scendi, e riempi
di speranza
il cuore del mondo.**

**Venu, Sankta Spirito
kaj plenigu per espero
la koron de la Mondo.**

**Renovigu nian koron
kaj igu ĝin kapabla je amo senlima.**

**Venu Spirito de Amo
kaj lumigu la vojojn
de la paco kaj de la repacigo inter la popoloj.**

**Venu por ĉiuj malriĉuloj de la mondo
por tiuj, kiuj ploras
por tiuj kiuj malsatas kaj soifas Justecon.**

**Plifortigu nian misiistan fidon
kaj igu nin esper-atestantoj.**

**Spirito de Dio, venu
descendu, kaj plenigu
de espero
la koron de la mondo.**

Bondezirojn

La nostra vicepresidente Norma Cescotti compirà i 90 anni il prossimo 10 luglio. Vedendola sempre così attiva e dinamica, nessuno lo penserebbe, ma è proprio vero. A lei vadano gli auguri di tutti noi, in attesa di festeggiare prossimamente i suoi cent'anni e oltre.

MONACO: "INSIEME PER L'EUROPA" (Incontro, Riconciliazione, Futuro)

Dal 30 giugno al 2 luglio, a Monaco di Baviera, si è tenuto un importante convegno ecumenico dal titolo "Insieme per l'Europa" che ha visto la partecipazione di alcune centinaia di organizzazioni cristiane. L'incontro, voluto dal "Movimento dei Focolari" si è concluso con l'atteso video-messaggio del Papa. L'IKUE era rappresentata dalla sua vicepresidente, Marija Belošević, che ha scattato questa foto in cui compare, in prima linea, il nome della nostra associazione.

NORME E QUOTE ASSOCIATIVE PER L'ANNO 2016

Associato ordinario <i>con Katolika Sento</i> (SO)	22,00 €
Associato giovane <i>con Katolika Sento</i> (SG)	11,00 €
Associato familiare <i>senza Katolika Sento</i> (SF).....	11,00 €
Associato ordinario <i>con Espero Katolika</i> (SOE).....	43,00 €
Associato sostenitore <i>senza Espero Katolika</i> (SS).....	44,00 €
Associato sostenitore <i>con Espero Katolika</i> (SSE).....	86,00 €
Solo abbonamento a <i>Katolika Sento</i> (AK)	10,00 €
Solo abbonamento a <i>Espero Katolika</i> (AE)	21,00 €

È associato giovane chi non ha superato i 25 anni. È associato familiare chi convive con altro associato. Specificare nella causale del versamento la categoria dell'associato, l'anno di nascita dei giovani, l'esatto indirizzo per il recapito del periodico K.S., la destinazione di eventuali offerte. I gruppi locali con almeno 10 soci trattengono 2,10 € per l' associato ordinario e 1,05 per l'associato giovane o familiare.

I versamenti vanno fatti sul C.C. Postale n. 47127675 *Unione Esperantista Cattolica Italiana U.E.C.I.*
codice IBAN: IT66 R076 0101 6000 0004 7127 675 Codice BIC/SWIFT: BPPIITRRXXX

Nota: Sull'etichetta/indirizzo con la quale avete ricevuto questa copia di *Katolika Sento* è indicata la sigla associativa e l'anno di scadenza dell'abbonamento.

COMITATO CENTRALE U.E.C.I.

Presidente: Giovanni **DAMINELLI**, via Lombardia 37, 20099 Sesto S.Giovanni (MI) – tel. 02.2621149 – katolika.sento@ueci.it (la residenza del presidente è anche sede dell'associazione)

Vice presidente: Norma **COVELLI CESCOTTI**, via E.Fermi 29, 38100 Trento – tel. 0461.925210

Segretario/cassiere: fra Pierluigi **SVALDI**, Belvedere San Francesco 1, 38122 Trento – tel. 0461.230392

Consulente culturale-religioso: Ida **BOSSI**, Viale Faenza, 26/7 20142 Milano

Responsabile dei congressi: Giovanni **CONTI**, via F.Filzi 51, 20032 Cormano (MI) – tel. 02.66301958

Consulente informatico: Tiziana **FOSSATI**, via F.Filzi 30/A, 20035 Lissone (MB) - tel. 039.464942

Consulente editoriale: Carlo **SARANDREA**, Via di Porta Fabbrica 15, 00165 Roma – tel. 06.39638129

Addetto alla logistica: Felice **SOROSINA**, Via Sarnico 17, 24060 Tavernola (BG) – tel. 035.932298 –

Assistente Ecclesiastico: mons. Giovanni **BALCONI**, p.zza Duomo, 16, 20122 Milano

Nota bene: Tutte le comunicazioni alla redazione di *Katolika Sento* vanno spedite al presidente UECl.

AMUZE

Ĉiuj ajn rajtas kontribui sendante al ni siajn humoraĵojn, kondiĉe ke ili estu en Esperanto.

(el www.gioba.it) - sendis Tiziana Fossati

En montaro

Somera turisto, alveninte al montara vilaĝo, sin turnas al juna montarano:

- Ĉu vere, ke estas bona la aero ĉi tie?
- Certe. Rigardu min. Kiam mi alvenis ĉi tien, mi ne kapablis stari sur la kruroj, mi estis kalva kaj sen dentoj. Vidu nun kiel sana kaj fortika mi estas!
- Nekredeble. Ekde kiam vi estas ĉi tie?
- Mi naskiĝis ĉi tie.

Almozulo

Bonkora virino donas moneron al lama almozulo kaj diras:

- Certe, devas esti terure, esti lama, sed, laŭ mi, esti blinda estas pli malbone.
- Vi pravas, sed kiam mi estis blinda, oni donis al mi falsajn monerojn.

Fianĉinoj

Dum soldata servo, rekruto ricevas de sia fianĉino tian leteron:

«Karega, mi konatiĝis kun alia viro kaj enamiĝis al li, pro tio bonvolu resendi al mi mian foton».

La soldato, iom renversita, petas de siaj kamaradoj kiom eble plej multe da fotoj de virinoj kaj sendas ilin al ŝi aldonante tian mesaĝon: «Karega, mi ne memoras, kiu vi estas el ĉi tiuj, prenu la vian kaj resendu al mi la aliajn».

En elementa lernejo

Post aritmetika leciono, la instruisto pridemandas:

- Joĉjo, se mi havas sep persikojn kaj manĝas tri el ili, kio restas?
- Restas kvar persikoj kaj tri kernoj.

Almozulo

- Ĉu vi ne hontas resti ĉi tie nenion farante?
- Jes, mi hontas.
- Kial vi ne laboras?
- Ĉar honti estas pli facile ol labori.

Amleteroj

- Mi amis tiom multe ĉi tiun knabinon, ke ĉiutage mi sendis al ŝi amleteron.
- Kaj finfine vi geedzigis.
- Ne, ne: ŝi edziniĝis kun la leterportisto.

Regalo

- Ĉu vi volas kafon?
- Jes, dankon!
- Ĉu vi volas trinki ĝin kun brando?
- Jes, kun brando, sed sen kafo.

Verkisto

- La eldonisto resendis al mi mian romanon; mi bedaŭras, sed li ne kapablas rekoni la bonajn verkojn.
- Tio povas esti. Eble li nur kapablas rekoni la malbonajn.

http://www.ueci.it/k_sento/ks_2016

